

hos den danske Befolkning. Nu er det Selskab, der her er Tale om, „Aarhus Oliemøller“, for øvrigt ikke saa bange, selv om den tyske Toldlov skulde komme til at virke. Den danske Olieindustri har garderet sig, idet „Aarhus Oliemølle“ har anlagt Fabrikker i Tyskland og dér kan faa udmærket Gavn af den tyske Toldlov, som nu er gennemført. For øvrigt er de ikke saa bange fra den Side med Hensyn til Indførselen. Under Lockouten var man fra den Side med til at smide de danske Arbejdere paa Gaden og lod tyske Arbejdere arbejde i Stedet for og indførte Kokosolie til Margarineproduktionen. Vi fik for sent Øje for det Forhold, ellers var det naturligvis blevet standset.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann holdt en lang Tale, der formodentlig skulde vise, at det med den høje Arbejdsløn, vi har her i Landet, var ganske umuligt for Industrien at klare sig. Jeg har siden gennemlæst det ærede Medlems Tale, og jeg maa tilstaa, at der ikke findes et eneste Bevis for de Paastande, det ærede Medlem fremsatte her. Thi Konsekvensen af det Defensorat skulde naturligvis være, at man kunde pege paa, at Indførselen her til Landet var i stadig Stigning. Men det er jo ikke Tilfældet. Tværtimod: Af Oversigterne over dansk Ind- og Udførsel viser det sig, at Indførselen for bl. a. September Maaned har været stærkt nedadgaaende. Heller ikke det, der er nævnt fra anden Side om Reparationerne, særlig paa vore Skibsværfter, kan være helt rigtigt. Men den Teori er fremsat og blev fremsat sidst i Lørdags af Arbejdsgiverforeningens Formand i Studentersamfundet, at naar man kom tilstrækkelig langt ned med Arbejdslønnen — hvor langt blev der ikke sagt; formodentlig skulde de danske Arbejdere kunne leve af Luft, saa var man kommet tilstrækkelig langt ned — kunde man faa alle Hænder beskæftigede. Da Rigsdagen sidste Uge tog Ferie, og jeg rejste hjem — jeg bor tæt ved Grænsen — tog jeg mig en Fornøjelsestur — det maatte det da være at komme over til Arbejdsgivernes Eldorado med de lave Lønninger, Tyskland — jeg tog en Tur over Grænsen til Flensborg, Kiel og Hamborg. Ifølge den Teori, man her har opstillet fra konservativ Side, skulde alle Hænder her naturligvis være i Virksomhed. Men ak, men ak. Det var akkurat det samme som heroppe. I Flensborg, en By paa ca. 60 000 Indbyggere, var der i Øjeblikket saadan noget som 2 000 arbejdsløse — Skibsværfterne var der saaledes saa godt som intet at bestille paa — og det samme gør sig gældende i Kiel og

Hamborg, og en hel Række andre Byer, hvor det af Arbejdsgiverne og deres Advokater naturligvis hævdes, at de tyske Arbejdere skal længere ned i Løn, for at de kan konkurrere med Udlandet. Det er Svikmøllen uden Ende. Nej, den danske Industri er langt bedre stillet i den Periode, hvori vi er her, end de andre Landes Industrier — det gjorde jeg ogsaa opmærksom paa i en kort Bemærkning, efter at det ærede Medlem Hr. Drachmann havde haft Ordet —, thi der er et Forhold, som det ærede Medlem ganske glemte at omtale, nemlig Prisniveauet i Tyskland og Danmark. Ved sidste Juliopgørelse havde Danmark et Pristal af 219, medens det tyske Pristal var kun 145. Altsaa: selv med de lave Lønninger, som man nu taler om, men som ikke er saa helt lave, hvad jeg dog ikke har Tid til at komme ind paa, lever de tyske Arbejdere, paa Grund af de lavere Varepriser lige saa godt som de danske Arbejdere, der faar højere Løn. Men for den danske Industri betyder Pristalsforholdet ogsaa en hel Del. Den danske Industri er paa Grund af de ejendommelige økonomiske Forhold, vi har herhjemme, der bestaar i, at vi skal købe Raastofferne fra Udlandet, særdeles godt stillet. Den køber altsaa i Udlandet — for at blive ved disse Tal — sine Raastoffer til et Pristal af 145, men sælger sine Produkter her i Danmark til et Pristal af 219. Og hvis man saa kunde faa Arbejderne til at hoppe paa den Limpind, at de skulde lade deres Lønninger nedsætte under det, som Pristallet berettiger, saa kunde de naturligvis stryge endnu en ekstra Profit i deres Lommer. Men saa langt kan vi dog sikkert ikke imødekomme vore Skorstensbaroner og Fedtegrever. Det kan der ikke være Tale om. Arbejderne skal nu ikke være de første til at komme ned. De var de sidste, da vi gik opad. Nu maa det være dem, der sidder inde med den økonomiske Bestemmelsesret med Hensyn til Vareprisernes Nedgang, der maa komme først.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde i Aftes, at Regeringen sidder for at spørre for Pristaldet. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem Hr. Drachmann ikke har undersøgt, hvorledes man har baaret sig ad i Tyskland for at faa Priserne bragt ned til et Pristal af 145. Det er jo ikke gaaet ganske af sig selv. De skiftende Regeringer, de forskellige Kommunalbestyrelser rundt om i Byerne har hjulpet ganske betydeligt til. Der er i Tyskland en Priskontrol, en Undersøgelse af den Avance, der tages, fordi man i Tyskland vil bort fra den Avance, man tillagde sig i Krigs-